

neděle 14. 5. 2017

Potýkaly jsme se s tím, že žít v zahraničí je náročné a řešily kulturní rozdíly. To nás spojilo.

JIJA SOHN

OLGA (Horror z Hrádečku)

2-3

Rozhovor Eau de Vie

5

Rozhovor s Janem Žůrkem

6

Sláva outsiderom

DOMINIKA ŠIROKÁ

Súčasný tanec a vôbec rôzne neklasické, hraničné javiskové žánre štandardne trpia tým, že sú popri činohre odsúvané na druhú koľaj. Prítom sú to práve oni, kto sa častokrát púšťa do rizika, skúšajú nevyskúšané, vymýšľa nemysliteľné. Inak by sme si predsa nemohli zažiť napríklad divadlo uprostred olomocukého sídliska (Žáříci město), alebo sa dostať performerom doslova až na dotyk (Eau de vie).

My sme sa vo Festivalovom zpravodaji rozhodli túto marginalizáciu performance a tanca aspoň trochu napraviť. Dnešné číslo bude pretekať rozhovormi, recenziami a postrehmi s tanečníkmi, performermi a ďalšími tými javiskovými kúzelníkmi na pomedzí termínov a žánrov. Divadelní Flora totiž tento rok nie je len o Tekuté Evropě, ale tiež napríklad o Pestrom Nizozemsku alebo VISEGRAD PERFORMING ARTS. Že ešte stále neviete, čo si pod tým predstaviť? Potom odporúčam rozhovor s Janom Žůrkom, dramaturgom tanečnej sekcie Divadelní Flory. Honza navyše prehovoril i o svojom projekte Dolní vám a prezradil, ktorú z troch crowdfundingových revanží by si zvolil najradšej. Bude to prevlek za Harryho Pottera, standing ovation v ľubovoľnom českom divadle alebo by najradšej zjedol dážďovku?

Nebojte sa, činohru sme dnes tiež nespláchni. Máme pre vás predsa postrehy z tohtoročnej českej inscenácie roku Olga (Horror z Hrádečku) vrátane rozhovoru s herečkou roku Pavlínou Štorkovou. Václav Havel sa tak vracia na festival, nielen ako patrón festivalového šapitó, ale i očami osobnosti, ktorá stála po jeho boku.

Nech vám Festivalový zpravodaj spríjemní festivalovú nedeľu! Zajtra sa hlásime okrem iného s reflexiou dnešného The Situation berlínskeho Maxim Gorki Theater. Ani vy sa už neviete dočkať?

NE 14. 5.

9:30 Konvikt / filmový sál

Za hranou / Over the Edge

2. část mezinárodní konference.

11:00, 14:00, 21:00

Divadlo na cucky / Freskový sál

Kašiarová – Šavel – Vtípič

EAU DE VIE (Mo)mentální tanec

Dva tanečníci, jeden hudebník a skupinka vnitřních diváků na cestě skrze ostatní k sobě a od sebe k ostatním...

13:00 Divadlo na cucky

Dániel Szász

LOOP

The Symptoms

Maďarský tanečník, mřící do „říše instinktů“, objevuje temná zákoutí lidské psychiky.

14:00 Konvikt / šapitó

DOMA JE DOMA

Divadlo LOPOTA / DC 90 Topolany

Eruptivní road movie s nebojácnou posádkou dobrodruhů.

14:30 Konvikt / šapitó

ROZSVIŽ

Spolu Olomouc

Myslíte si, že pracovat v divadle je legrace? – Přijďte se přesvědčit!

15:00 Konvikt / šapitó

otevřená dílna se členy souboru Spolu

15:30 Konvikt / Divadlo K3

Jija Sohn

GEISHA'S MIRACLE

Tři mladé japonské tanečnice hravě konfrontují „světy dvou odlišných kontinentů“.

17:00 S-klub

Ola Maciejewska

BOMBYX MORI

Výrazně stylizovaný kostým a lidské tělo v hlavní roli taneční performance pro tři účinkující.

19:00 Moravské divadlo

Yael Ronen & Ensemble

THE SITUATION

Maxim Gorki Theater Berlin

Ozvuky blízkovýchodního konfliktu v reáliích současného Berlína pobaví vybroušeným slovním vtípem a osloví autentickými příběhy protagonistů. Ozdoba předních evropských festivalů! Představení bude uvedeno s českými titulky, po představení debata s MGT Berlin

22:00 klub Vertigo

Djs Flora

„POTÝKÁME SE S NEDOSTATKEM AUTENTICITY“

BARBORA KAŠPAROVÁ

O esenci odkazu Olgy Havlové, o vztahu minulosti k současnosti a o vzniku inscenace OLGA (Horror z Hrádečku) se dlouze rozhovořila režisérka Martina Schlegelová. Svůj osobní pohled sdělila i Pavlína Štorková, představitelka Olgy.

Čím vás oslovil text Anny Saavedry a v čem spatřujete jeho divadelní kvality? Probíhala mezi vámi nějaká spolupráce?

Martina Schlegelová: Text vznikl přímo pro inscenaci a na začátku zkoušení ještě neexistoval v celistvé podobě. V tom mi připadalo zkoušení Olgy unikátní. Mezi mnou a Annou Saavedrou šlo o vzájemnou, velmi úzkou a intenzivní spolupráci. S textem jsme pracovaly ještě dávno před tím, než jsme začaly se zkoušením, potom v jeho průběhu a částečně i po premiéře. Jeho divadelní kvality jsme vlastně objevovaly během tvůrčího procesu a svým způsobem jsme je do textu i přinášely.

Inscenujete převážně současné hry. V čem je práce jiná v porovnání s klasickými dramaty?

M. S.: Samozřejmě, že když člověk pracuje s klasickým textem, přináší to svoje výhody. Jeho kvality se ověřily a obstály v čase. V tomhle případě hlavní otázka inscenátora zní, jak s textem pracovat, aby ho zbavil nánosu klišé, která se v něm za tu dobu vyskytla. Tento problém nenastává u současných textů, i přesto že třeba nejsou tak dokonalé a velmi často nedodělané. Tím, že jsou psané pro dnešního diváka o pro něj relevantních tématech, člověk nemusí řešit jejich autenticitu. Vždy je to rozhodování mezi prověřenou kvalitou a něčím, co možná není tak věčné, ale co automaticky hovoří k současnosti.

V čem konkrétně hovoří k současnosti Olga?

M. S.: Je to odkazem osobnosti Olgy Havlové. Pro dnešní svět je velmi zajímavé poselství autentičnosti, které pro nás Olga ztělesňuje. Byla to žena, která se ve svém životě nacházela v různých kontextech. Ocitala se na okraji společnosti zatlačena do pozadí a pak zase na vrcholu. Ale přitom si stále dokázala udržet svou vnitřní integritu, osobitost a nepodléhala vlivům svého okolí. Myslím si, že autenticita a vnitřní morálka, je něco, co nám dnes u osobností veřejného života trochu chybí. Možná právě proto jednou Olga tak rezonuje. Připomíná, že je možné procházet životem a zároveň se držet svých zásad.

Jaký máte vztah k postavě Olgy?

Pavlína Štorková: Velmi pozitivní. Jsem ráda, že jsme mohli upozornit na ženu tak vysokých kvalit. Na ženu, jež měla obrovské so-

ciální citění a smysl pro spravedlnost. Myslím, že to může být v dnešní době velkým povzbuzením pro lidi, kteří to cítí stejně, ale sami třeba nemají tolik odvahy, ukázat svému okolí, že stále stojí za to být čestný, spravedlivý a vnímat lidi kolem sebe.

Je pro vás důležité, že za těmito zásadami stojí právě žena? Představuje pro vás postava Olgy archetyp ženy ve stínu slavného muže?

M. S.: Právě zde se ukazuje, jak problematické tyto koncepty jsou. Olga sama by pravděpodobně měla pocit, že to není podstatné. Jistě je to určitým způsobem archetypální situace. Pro mě to představuje až situaci královského dvora, kde se společnost upíná ke dvěma hlavní bodům, které bez sebe nemohou fungovat. Zároveň bych to ale nechtěla zjednodušovat na schéma slavného muže, který má po boku ženu ve svém vlastním stínu, díky které může konat velké činy. Pro mě osobně jsou tyto stereotypní způsoby vnímání překonané. Není důležité, že je Olga Havlová žena. Podstatnější je vnímat ji jako člověka, který si vždy dokázal udržet vnitřní integritu.

Jakým způsobem jste postavu Olgy Havlové vystavěla? Do jaké míry je autentická?

M. S.: Anna Saavedra provedla rešerši velmi poctivě. Text psala v průběhu tří let, takže prošla velké množství materiálů. Na začátku jsme se rozhodly, že nebudeme oslovovat pamětníky, protože jsme si chtěly udržet odstup od subjektivních vzpomínek. Olgu Havlovou jsme neznaly a šlo nám o to vytvořit si poučenou, nicméně vlastní představu o její

osobnosti. Nechtely jsme inscenaci zanášet subjektivními soudy, které člověka odvádí od opravdu podstatných věcí. Tahle hra není věrným historickým portrétem, ale snažily jsme se v ní věrohodně pracovat se všemi fakty, aniž bychom fabulovaly. Chtěly jsme zachytit především esenci osobnosti Olgy Havlové. Ty její rysy, které se nám zdály aktuální.

Inscenace Olga získala mnohá ocenění. V čem podle vás tkví její úspěch?

M. S.: Mimo herecké výkony a kvalitní text hraje velkou roli specifický prostor Vily Štvanice, který festivalové publikum bohužel nemůže ocenit. Ten moment autentičnosti, kdy

má člověk pocit, že se skutečně ocitl v něčím obýváku. Pocit „immerze“ se snažíme zachovat i na festivalech, ale to se ne vždy podaří.

Jakým projektům se momentálně věnujete?

M. S.: V Divadle LETÍ nás na podzim čekají dvě premiéry. Bude u nás zkoušet Marian Amsler, který s námi spolupracuje od začátku a já budu inscenovat jeden z nejnovějších textů dramatičky Caryl Churchill, nestorky současného anglického divadla.

Co pro vás představuje tato inscenace vedle vašeho hlavního angažmá v pražském Národním divadle?

P. Š.: Určitě je to pro mě velké obohacení. Jsem v Praze teprve druhou sezónu, takže nemám ještě takovou zkušenost s velkými prostory Národního divadla. Práce na Olze byla z tvůrčího hlediska velmi osvěžující, hlavně co se týče práce s prostorem. Mám blízký kontakt s diváky a mohu si tak dovolit jemnější herectví. Velké jeviště vyžaduje docela jiný druh práce jak s textem, s partnerem tak i s vlastní energií. Jsem za roli Olgy moc vděčná.

MARTINA SCHLEGELOVÁ

(*1981) vystudovala v režii a dramaturgii na DAMU, kde v současné době působí jako pedagožka. Od roku 2006 je uměleckou šéfkou Divadla LETÍ, pro které nastudovala přes dvacet scénických skic a deset inscenací. Mimo svou domácí scénu se angažuje v městských divadlech a studiových scénách (např. v Českých Budějovicích, Hradci Králové, Uherském Hradišti a v Brně). Od roku 2013 se věnuje rozhlasové režii.

PAVLÍNA ŠTORKOVÁ

(*1980) je od sezóny 2015/16 členkou Činohry Národního divadla. Herectví vystudovala na Katedře alternativního a loutkového divadla na DAMU. Patří mezi zakládající členy Divadla LETÍ a od roku 2007 byla členkou Klicperova divadla v Hradci Králové. Za roli Olgy byla nominována na cenu Thálie.

PĀĎDESIAT ODTIEŇOV OLGY

BARBORA FORKOVIČOVÁ

Olga je prezidentova žena. Havlova žena. Nemá rada publicitu a zbytočné seba prezentovanie na verejnosti. Trpí Vaškovi pomery s cudzími ženami. Snaží sa udržiavať domácnosť a byť oporou svojmu manželovi, no zároveň s iróniou sleduje jeho občasnú nepoužitelnosť v každodennom živote. Olga verí v pravdu a lásku. Stále ostáva silná, chápaná a milovaná – dá sa teda povedať, že sa nemení. Taká je aspoň Olga v rovnomennej inscenácii (s podtitulom *Horror* z Hrádečku) Divadla Letí.

Text dramatičky Anny Saavedry v réžii Martiny Schlegelovej divákov prevedie veľkým kusom Olginho života – no len tým, v ktorom bola partnerkou milovaného prezidenta. Zdá sa, že sa jednoducho nedá hovoriť o nej bez neho – a naopak. Zatiaľ čo Havel (Jiří Böhm, Tomáš Kobr, Pavol Smolárik) sa často prejavuje ako nepraktický snílek, mysliteľ, ona je rozvážna a duchapritomná. Kým si on vybavuje spisovateľské, disidentské či politické povinnosti, ona ostáva doma a predstavuje istotu rodinného zázemia. Povaha ich vzťahu je nám jasná pomerne skoro a niektoré časti inscenácie tak pôsobia iba ako varianty na jeho vyjadrenie.

Olgin život je v inscenácii zobrazovaný v scénach z rôznych časových období – od šesťdesiatych do deväťdesiatych rokov – ktoré spája okrem hlavej protagonistky aj miesto, bájny Hrádeček. Situácie na scéne sú pretkané mnohými odkazmi na historické udalosti, spoločenskú situáciu či konkrétne osobnosti, ktoré dvojicu obklopovali. A tu narážam, a verím, že nie som sama, na prekážku. Hoci sa skromne považujem za s Českom pomerne dobre oboznámeného človeka (hešteg borninčeskoslovensko), mnoho alúzií mi, súdiac podľa smejúcich sa okolosediacich, nič nehovorilo. Priznám to, pri staročeských príbehoch som bola dosť stratená. Je škoda, že príliš interný charakter inscenácie znemožnil niektorým divákovi odkryť všetky významy a nechal ich tápať na polceste.

Popri Olge Pavlíny Štorkovej, ktorá dokázala vystihnúť hlavne jej rozvahu a ironický postoj voči manželovi, sa na javisku premlelo množstvo epizódnych postáv. Život dvojice sa inscenátorom pomerne dobre podarilo rozohrať aj striedaním hercov v úlohe Vaška či rozštiepením jeho postavy na troch mužov. Nech bol akýkoľvek, Olga bola stále rovnaká, stále pri ňom. Inscenácia poskytla intímny vzhľad do života niekdajšej prvej dámy Československa (neskôr Česka), odhalila zákulisie kultového Hrádečku a aj fakt, že pozícia prvej dámy republiky nezaručuje prvenstvo v rebríčku priorít milovanej osoby.

MARTIN MACHÁČEK

Performativita a Asie - dvě věci, které se mi potkávají hlavně ve filmech jako Akira, Ghost in the Shell, Evangelion, Paprika, Korida lásky, Balada o Narajamě, Old Boy nebo ve všem, kde je podepsaný Hajao Miyazaki, Wong Kar-Wai nebo raný Kim Ki-Duk. Všechny výše zmíněné v sobě totiž spojují křehkou poetiku a brutalitu, nad kterou zůstává rozum stát. Kyborgská super policajtko porcující masivní tank přemýšlí o smyslu života a lidstva. Chlapík zavřený 20 let v jednom pokoji si po zjištění, že díky manipulaci souložil s vlastní dcerou, nůžkami ustříhne jazyk. Princezna Mononoke vyhraje nad starými bohy i metalurgickou supervelmocí. Jak si ale s tématem Gejši - více rituální věcí než ženou, poradila v divadle japonská konceptualistka Jija Sohn?

Mapa je neúprosná, stejně jako kulturní rozdíly. Co se někdy a někde jeví jako totální nástřel a bomba, může o pár kilometrů dál vyznívat jinak a třeba ne zas tak cool (jakože vůbec). Celému bizarnímu divadlu dává prim, že v rámci holandské sekce vystupuje soubor japonských/korejských tanečnic. Globalismus, proč ne.

Na začátek je potřeba zdůraznit, že tři performerky v inscenaci Jiji Sohn Geisha's Miracle nejsou vůbec špatné. Naopak. Ohebné ninja bojovnice jsou to jediné, kvůli čemu měla inscenace smysl a ony byly možná taky jediným důvodem, proč se na ni dívat. Sterilní scénografie, pěkné svícení a mělká anotace totiž umění nedělá. Když se autorka konceptu rozhodla vypořádat s důležitým fenoménem, který luxusní kurtizány staví ještě do nižší sociální role, než ve které se obvykle nachází, zřejmě nepočítala s tím, že se na její projekt bude dívat i někdo jiný. Základní atributy inscenace totiž skutečně tvoří lákavý, trendy mix formálního standartu, kterému chybí obsah.

Choreografie (pohybová prostrná), která spíše zoufale neupozorňovala na kvalitu performerek, neměla jako celek start ani konec. Samurajské hrátky v upnutých kostýmech někoho možná uvedly v přesvědčení, že jde o dílo angažované a třeba i kvalitní. Nicméně výsledek mi přišel jako sterilní, až příliš uhlazený a konvencemi zatěžkaný koncept. Je to nefér vůči aktérkám, které jsou skutečně vynikající - kor, když jedna z nich je právě sama choreografka.

Škoda, strašná škoda. Katana zůstala svěšena, meč neposkvřněn ani pokřtěn.

„I HLAS MŮŽE BÝT TĚLESNÝ“

BARBORA CHOVANCOVÁ

Ve zbytcích dýmu nesoucího se nad bílým baletizolem jsme se po festivalovém představení Geisha's Miracle setkaly s iniciátorkou projektu, choreografkou a tanečnicí Jijou Sohn. Povídaly jsme si o jejích inspiračních zdrojích, počátcích celého projektu a pramenech jejího tanečního jazyka. Na chvíli se k nám připojila i druhá tanečnice Yurie Umamoto, s níž jsme probraly úlohu improvizace při vzniku projektu.

Jak to celé začalo?

Jija Sohn: Nejdřív jsme všechny tři chodily do té samé taneční školy v Amsterdamu. Po absolutoriu jsem pak dostala příležitost nazkoušet inscenaci. S Yurii a Yui jsme spolužačky, a protože jsme všechny tři z Japonska, tak jsme se spolu hodně bavily. Potýkaly jsme se s tím, že žít v zahraničí je náročné a řešily kulturní rozdíly. To nás spojilo. Říkaly jsme si, že bychom spolu někdy chtěly něco vytvořit, ačkoli nevíme kdy a jak. A když jsem dostala tuto příležitost, bylo jasné, že to bude s nimi dvěma. Takže to celé začalo pouhým fantazírováním, ale skončilo reálným představením.

Jakým způsobem probíhal proces vzniku?

J. S.: Vznikalo to hodně „japonsky“, čtyřadvacetihodinovou prací. Proces byl náročný, ale vlastně i zábavný. Nikdy předtím jsem nepracovala s jinými Japonci, nemluvila během zkoušení japonsky... I přes to jsme se hodně propojily, spoustu věcí se ani nemuselo vyslovovat. Musely jsme každá samostatně zjistit, kdo jsme a jak můžeme fungovat dohromady. I když jsme byly absolutně vyčerpané, stále jsme šly dál.

Odkud jste čerpaly základní inspiraci?

J. S.: Naše inspirace plynula především z transformace. Titul nás nutil měnit spoustu věcí - nejen v uměleckém životě, ale i v tom privátním. Vidět tu nepatrnou mezeru, malou změnu, divnost nebo krásu, pozorovat takové věci - to všechno se pak promítá do umělecké práce, to pro nás byla ta hlavní inspirace. Dynamika běžného života.

Jaký je váš vztah ke kultuře gejši?

J. S.: Pro mě to byla jen metafora. Gejša je jako žena velmi konzervativní a submisivní. Toto vnímání jsem - evidentně - chtěla prolomit. Svět i my se neustále měníme; můžete být mnou a já můžu být vámi. Gejša byla výchozím bodem, abychom se mohly roztrojit a vyhnout se klíši.

Z jakých elementů vychází váš taneční jazyk?

J. S.: Vycházíme nejvíc z práce s představitelstvem. Sice jsme vystudovaly stejnou školu,

ta nás ale neučila žádnému specifickému fyzickému jazyku. Když jsme spolu jely do Itálie, viděly jsme spousty různých krajin. A to množství krásných obrazů a výhledů se do nás dostalo. Krajina může plovat uvnitř těla. Taková práce s imaginací pro nás byla a je jádrem. A taky je pro nás inspirativní práce s akcemi, nejen těmi tanečními, jak jste mohli sami vidět i tady v Geisha's Miracle.

Yurie Umamoto: Hodně jsme improvizovaly, jednoduše pracovaly a pracovaly a pak z toho materiálu vybraly některé elementy. Jija také přinesla velmi specifické obrazy, takže jsme to všechno kombinovaly. Zkoušely jsme pracovat i se „superchoreografickým“ moderním tancem, ale to nám nefungovalo. Ačkoli to v tom výsledku taky jaksi zůstalo...

J. S.: Hodně jsme improvizovaly i s hlasem, ten je pro nás taky součástí fyzického výrazu. Pohyb není jen tanec a hlas taky může být tělesný. Pracovaly jsme se zvuky pláče, smíchu, křiku... To vše nakonec stvořilo tohle představení.

JIJA SOHN

Korejsko-japonská choreografka a tanečnice. Narodila se v roce 1982, vyrůstala a studovala v Kjótu, ve studiích potom pokračovala i v USA. Následně se však rozhodla zabývat performativním uměním, což ji zavedlo do Nizozemska na Amsterdam School of Arts. Upozornila na sebe např. v projektech X-on Iva Dimcheva či v D3US\X\M4CHIN4 Fernanda Belfiora.

YURIE UMAMOTO

pochází z Tokia. Po studiu současného tance v Paříži se přestěhovala do Amsterdamu, kde absolvovala v roce 2010 School for New Dance Development. Zabývá se především instalacemi spolupracuje s umělci z nejrozličnějších oborů. Jako performerka se účastnila projektů Ley Martini, Thea Cowleyho, Simona Tanguye či Ruty Butkute.

RITUÁL MOMENTÁLNY A RITUÁL ŽIJÚCI

KATARÍNA CVEČKOVÁ

Peter Šavel, Lucia Kašiarová a Tomáš Vtípil v Eau de Vie ponúkajú divákovi, aby sa stali spoluvytvárajúcimi rituálu, v ktorom jedinou istotou je momentálna a živá inšpirácia. V rozhovore porozprávali, ako sa k tejto performatívnej forme dostali a čo im i divákovi dáva.

Vaše dielo celkom zaujímavovo zapadá do programu víkendovej konferencie s témou participatívneho divadla. Prečo ste sa rozhodli práve pre formu „zdieľanej udalosti“?

Peter Šavel: Nerozhodli, skôr to k nám prišlo samé. Pôvodne sme chceli vytvoriť sóla, ktoré by sme vzájomne prepojili. Základom mala byť performatívna práca s jedlom. Vedeli sme teda čo, ale nevedeli sme ako. Zrazu sme prišli do bodu, kedy sme prestali riešiť, čo chcem ja a čo chce Lucia, ale začali

A práve v nich sme objavili prostriedok, ako niečo dostať k ostatným ľuďom, a to rýchlo, bez toho, aby sme nad tým my dvaja muse- li premýšľať.

Dalo by sa teda povedať, že vzťah medzi hudbou/zvukom a akciou je vo vašej performatívnej práci veľmi úzky?

P.Š.: Nie je medzi nimi skoro žiaden rozdiel, vzájomne sa prelínajú. V rámci tejto našej trojky si dokážeme aj meniť roly. Tomáš sa

Ako vnímate participatívnosť vy ako performer?

P.Š.: Je to extrémne skvelá a oslobodzujúca skúsenosť. Zrazu už nehovorím o sebe, o vlastných kvalitách, potrebách. Ale cez moju sa manifestuje niečo iné a väčšie.

L.K.: Napriek tomu, že sme to robili už niekoľkokrát, vždy som znova prekvapená, aké je to odlišné od toho, keď človek tancuje alebo improvizuje a to v celkom esenciálnej rovine. Mám väčšiu a súčasne omnoho menšiu zodpovednosť ako kedykoľvek predtým. Nemám zrazu strach z toho, že to má nejaký vyzerať, že to musí nejakú konkrétnu dopadnúť. Deje sa to však tu a teraz, takže si musím dávať pozor na to, čo robím a zároveň popri tom motivovať ostatných.

Viete si predstaviť, že by sa to mohlo ešte niekam posunúť, možno do extrémnejšej podoby – netrvalo by to 40 minút, ale 24 hodín?

P.Š.: Určite áno. Aj samotní ľudia nám neustále prinášajú rôzne nápady, čo by sa s tým ešte dalo robiť. Zaujímavé by to mohlo byť mimo umeleckých inštitúcií a priestorov, napríklad v korporátnej sfére.

Ak by ste mali/chceli dať tomuto rituálu nejaký prívlastok, aký by to bol?

L.K.: Momentálny. Ale každý odchádza s tým vlastným rituálom.

P.Š.: Možno je proste len živý, žijúci...

sme vnímať veci, ktoré sa diali medzi nami. Postupne sme sa rozhodli, že to v takejto forme budeme zdieľať aj s niekým ďalším.

Lucia Kašiarová: Chceli sme zároveň pracovať so všetkými zmyslami divákov. V tanečných predstaveniach sa väčšinou intenzívne rozvíja skôr vizuálna stránka. Uvažovali sme, ako to spraviť tak, aby to divák s nami doslova zažil. Predstavovali sme si najskôr veľkú večeru, pri ktorej budú všetci sedieť za jedným stolom, kým my budeme tancovať.

A kedy do toho celého vstúpil rituál?

P.Š.: Povedali sme si, poďme to skúsiť a nakúpili sme si jedlo. Utiahli sme sa do kaviarne v Studiu ALTA, spomalili sme a sústredili sa na konkrétne chute. A vtedy sme zistili, že jedenie môže byť aj istou formou rituálu.

L.K.: Rozhodli sme sa ale, že si chceme nájsť nejaký vlastný systém rituálu. Vo chvíli, keď už bol skoro definovaný prišiel Tomáš, ktorý do toho pridal zvuky, alebo skôr vibrácie.

dokonca často hýbe lepšie než my s Luciou a Lucia niekedy zvučí lepšie než by možno Tomáš chcel. Dôležité ale je, že Tomáš nám pomohol zdefinovať istú metodiku. Všetko je o frekvenciách. Snažíme sa vždy naladiť na frekvencie, ktoré konkrétna skupina divákov prináša. Každý má nejakú frekvenciu, rovnako ako objekt či akcia. Akoby sme neustále spievali, akurát niekedy je ten spev vo zvuku, inokedy v pohybe či v akcii.

Princíp zdieľanej performatívnej udalosti ale asi nie je pre každého. S akými reakciami sa stretávate?

L.K.: Existujú dva extrémny. Buď sa divák celkom zablokuje a drží si svoj racionálny postoj, alebo celkom stratí hlavu a ponorí sa do toho. Niekedy ale ľudia napríklad zistia, že môžu robiť čokoľvek, tak robia naozaj čokoľvek. A nie vždy je to koncentrované na celok. Väčšinou však máme iba pozitívne zážitky.

LUCIA KAŠIAROVÁ

Tanečníčka, choreografka, performerka, pedagogička. Okrem iného založila aj festival slovenského tanca v Prahe Hybaj ho! a vedie kreatívny priestor Studio ALTA.

PETER ŠAVEL

Po tom, ako vyštudoval tanečnú pedagogiku na VŠMU v Bratislave absolvoval štúdium na prestížnej bruselskej univerzite P.A.R.T.S. Štyri z jeho diel boli zaradené do prestížnej siete Aerowaves.

„MÍCHÁNÍ KULTUR MŮŽE VŽDY VÉST K NĚČEMU DOBRÉMU“

DOMINIKA ŠIROKÁ

Holandská divadelná scéna divákovi Divadelní Flory nie je celkom vzdialená. Posledné roky Jan Žůrek do Olomouca pravidelne vozil súbory z „oranžovej republiky“. Stačí si spomenúť na veľkorysé hosťovania súboru United-C, naposledy v skvelých priestoroch Domu u parku. Tento rok však Honza holandskej nezávislej scény venoval hneď celú programovú sekciu. Holandsko v nej nie je tekuté, ale pestré.

Honzo, už dlhodobo sleduješ holandskú scénu a tento rok máme v Olomouci hneď šesť titulov z tejto drobnej krajiny. Čím je tunajšia scéna výnimočná? Prečo stojí za to si ju všimnúť?

V červenci loňského roku som mal možnosť navštíviť dva amsterdamské festivaly, kde som videl predovšetkým tvůrce ze střední a mladé generace. Vzápětí mi přišlo zajímavé, jít do toho tentokrát ve velkém a udělat přehlídku hned několika titulů z Nizozemí. Jenom tak by se dalo ukázat, jak pestrá tamní scéna je a jaké různorodé přístupy v sobě koncentruje. Taky mě zajímají na české scéně ne až tak běžná témata nizozemských tvůrců. Mám na mysli například práci s technologiemi, reflexi mezikulturního dialogu nebo genderové otázky. Taky často nakládají s osobními příběhy napojenými na nosné téma. To mi pro českou scénu přišlo obzvlášť inspirativní.

Prečo má podľa teba zmysel ukazovať holandskú scénu práve v Olomouci?

Nizozemsko je v prvné řadě velmi různorodá země, kde se míchají různé kultury. V Olomouci se objevil projekt tří Japonek žijících v Holandsku nebo tady uvidíme inscenaci s ekologickou tematikou z perspektivy chilského tvůrce. Právě tyto kontextové posuny mi připadají velmi přitažlivé.

Týmto si začal práve ďalšiu tému, a tou je voľné napojenie sekcie Pestré Holandsko na festivalové motto Tekutá Evropa. Prečo je práve Holandsko krajinou, ktorá je domovom tvorcom z celého sveta? Je na to nejaký špecifický dôvod?

Holandsko má pořád silné financování tance i performance a tyto formy scénického umění jsou tam silně etablované. Z mého pohledu je jejich pozice dokonce srovnatelná s činohrou. Zároveň při přidělování financí v Nizozemí nikdo neřeší kulturní pozadí tvůrců. Jenom díky tomu můžeme mít na Floře šest titulů, pod kterými není podepsaný jediný Holanďan. Tato otevřenost kulturní politiky taky reprezentuje nastavení dnešního Nizozemska jako takového. Jen si vzpomeňme, jak jsme nedávno s netrpělivostí čekali na výsledky tamních voleb. Nakonec bylo zásadní, že nezvítězili populisté, a že se země rozhod-

la profilovat jako otevřená a inovativní. Toto směřování má ale silné kořeny. Koneckonců je to přístavní země s tradicí mezinárodního obchodu a již od nepaměti platila jako brána do Evropy.

Čím se situácia v Holandsku líši oproti súčasnej českej tanečnej resp. performatívnej scéne?

I přesto, že jsou Holandsko i Belgie mekky současného tance, taky se jich dotýkají škrtky ve financování performativních forem. Rozhodně však nejde o tak výrazné zásahy jako u nás. Velký rozdíl pak tvoří setrvávající důvěra ve význam těchto podob umění. Kuturu tam vnímají jako svého vyslance. Nizozemsko má zároveň pořád o dost kvalitnější strukturu tanečního vzdělávání. Spolu s Belgií mají pravděpodobně nejlepší školy

a studovala tady většina choreografů - světových špiček. A v neposlední řadě je velkým rozdílem právě ta diverzita a míchání kultur. Jsem přesvědčen o tom, že to může vést jenom k něčemu dobrému.

A na záver trošku na inú tému. Momentálne žiješ sťahovaním Divadla na cucky do nových priestorov na Dolnom námestí. V crowdfundingovej kampani si sľúbil, že ak sa podarí vyberať peniaze, buď slávnostne preberieš dotáciu v kostýme Harryho Pottera, budeš tliekať v stojí na ľubovoľnom predstavení v Českej republike, alebo zješ dáždovku. Je to sice na prispievateľoch, no ak by si si mohol vybrať, čo by to bolo. Samozrejme ta žízala. (smích)

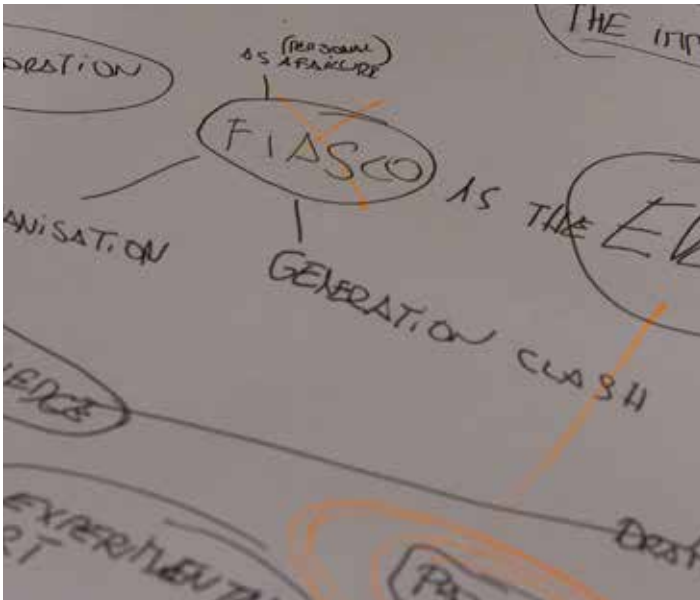
Tak už vieme, za čo hlasovať. Vďaka!

Na nové kulturní centrum v Olomouci jste už přispěli 447 460 Kč. Děkujeme!

Dolní vám.

www.hithit.com/dolnivam

BREAK UP YOUR BUBLE!

JAN BALAJ

Kedy ste vo svojej umeleckej tvorbe ocitli na hrane? Táto otázka sa stala ústrednou témou medzinárodnej participatívnej a participatívnej konferencie ZA HRANOU / OVER THE EDGE, ktorej prvý, participatívny deň, sa konal v budúcom sídle Divadla na cucky na Dolnom námestí. Reagujúc na súčasnú krízu tak téma konferencie korešpondovala s tou festivalovou. Popri prehliadke divadelných diel reflektujúcich jatrivé rany súčasnej Európy predstavovalo stretnutie európskych umelcov, kultúrnych manažérov a študentov príspevok do diskusie nad mizivým záujmom spoločnosti o dianie vo verejnej sfére. Spolu s hranou boli ďalšími kľúčovými slovami dňa „risk“, „strach“ a „odvaha v divadelnej tvorbe“, ktoré sa spoločne môžu stať činiteľmi aktivizujúcimi publikum pri budovaní vzťahu k verejným záležitostiam. Neopomínajúc tvorcov si považujem za dôležité zmieniť, že vyššie uvedené kľúčové pojmy sa vzťahujú aj na samotnú prácu umelcov a kultúrnych inštitúcií predovšetkým vo vzťahu k ich mecenášom.

Participatívny charakter participatívneho dňa vytvoril samotný formát konferencie v podobe paralelne prebiehajúcich diskusií

za okrúhlymi stolmi, ktoré zotrelí hranice medzi účastníkmi a poslucháčmi. Moderátori jednotlivých skupín následne prezentovali výsledky skupinovej práce. Spoločným menovateľom uplynulého stretnutia sa stala už otázka definície pohybu za hranou, a tiež samotného bytia na hrane či jej dočahovania. Čo vlastne táto hrana predstavuje? Treba ju vnímať v skutočnom alebo skôr v metaforickom zmysle slova? Predstavuje hrana tendenciu umelcov konfrontovať publikum s nepohodlnými témami či azda formami? Zdá sa mi paradoxné (i keď nie celkom nemožné), že v danom časovom rozsahu z diskusií vyplynulo viac podobných abstraktných otázok smerom k práci umelcov než konkrétnych riešení dotýkajúcich sa potenciálneho reálneho dopadu na svoje publikum a jeho aktivizácie.

Náraz na tekuté kontúry spoločenských a umeleckých hrán so sebou priniesol zmenu zorného uhla diskutérov smerom k prekračovaniu vlastnej konformity s mottom: „Break up your bubble!“ Mám pocit, že práve táto zmena perspektívy v nazeraní na vzťah umelca a diváka priniesla úrodu. V konečnom dôsledku totiž predstavuje onen hraničný bod, v ktorom tvorca vychádza v ústrety divákovi a začína s ním viesť dialóg.

Tak teda, kedy ste sa vo svojej umeleckej tvorbe ocitli na hrane vy sami?

#21df

   /divadelniflora

PO 15. 5.

16:30 S-klub ZMĚNA TITULU!!!

Ivana Uhlířová – Vojtěch Mašek

MIMO ZÁPIS

Studio Hrdinů Praha

Scénická koláž vycházející z textů a deníkových zápisků malíře a grafika Paula Klee. Tematizace vzniku uměleckého díla, jeho identity a subtilního aktu tvoření v nejnovější inscenaci pražského Studia Hrdinů! Režie: Ivana Uhlířová

19:30 Moravské divadlo

Jiří Havelka

ELITY

Slovenské národné divadlo Bratislava

Je rok 1989 a politické uspořádání ve východní Evropě se bortí. V podniku zahraničního obchodu, na ministerstvu vnitra a v kancelářích StB čekají na šanci noví, pragmatičtí lidé s užitečnými kontakty. – Pětadvacet let poté ovládají a de facto vlastní celou zemi...

První spolupráce režiséra Jiřího Havelky s první slovenskou scénou. DEBATA po představení.

22:45 Konvikt / šapitó / koncert

Lebanon

Lebanon, Leben On, Wunderbaum Archiepiscopalis

23:30 Konvikt / šapitó

DJ Kurzola

Rezervace vstupenek propadá 15 min před začátkem, 30 min před produkcí probíhá doprodej vstupenek.

šéfredaktor: Martin Macháček | redakce: Katarína Cvečková, Barbora Forkovičová, Barbora Chovancová, Barbora Kašparová, Dominika Šířoká, Jan Balaj

korektura: Daniela Hekelová | sazba: Zdeněk Vévoda | foto: Lukáš Horký, Ondřej Hruška | tisk: Tiskárna ČD | web: www.divadelniflora.cz

pořadatel

za podpory

MINISTERSTVO
KULTURY

Olomoucký kraj

OLMOUC

MINISTERSTVO
VĚDY, Mládeže
a tělesné výchovy
ČESKÉ REPUBLIKY

DE.TSCH
17

FONDUS
PODBIJM
KUNSTEN
DANSK-ERVENING
ARTS FUND NL

eea
grants

Státní divadlo Olomouc

Moravské divadlo
OLMOUC

Moravské divadlo
OLMOUC

hlavní mediální partner

Česká televize

21. Divadelní Flora je realizována s podporou Ministerstva kultury České republiky, Olomouckého kraje, Statutárního města Olomouce, Česko-německého fondu budoucnosti, Goethe-Institutu v Praze, The Performing Arts Fund NL, grantu z Islandu, Lichtenštejnska a Norska, Státního fondu kultury ČR, Velvyslanectví Nizozemského království a Moravského divadla Olomouc; hlavním mediálním partnerem je Česká televize. Pořadatelem festivalu, který se koná pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana, je DW7, o.p.s. Hlavní programová linie TEKUTÁ EVROPA je součástí Česko-německého kulturního jara 2017.